

Scénář - sestra Bohuslava

Mezi námi žije mnoho lidí, kteří pomáhají potřebným, ale jsou lidé, kteří tomu zasvětili celý svůj život a pomoc ostatním se stala jejich celoživotním posláním. Jednou takovou úžasnou ženou je řeholní sestra Bohuslava, civilním jménem Marie Kubačáková. Marie se narodila roku 1956 v Čeladné na severu Moravy. Vyrůstala v silně věřící rodině společně se starším bratrem na samotě v Beskydech.

Tatínek pracoval v lese, maminka se starala o děti a domácnost. Marie prožívala krásné dětství. V sedmi letech nastoupila do základní školy, kde si hned našla tři velké kamarádky. Ve volném čase sportovala, dokonce závodně lyžovala a do budoucnosti měla velké plány.

Já jsem chtěla mít tak dvanáct dětí a čtyři adoptované. To byl takový můj sen. Když jsem byla větší, chtěla jsem být lékařkou.

Vzhledem k tomu, že pocházela z nábožensky zaměřené rodiny, tak se na střední zdravotnickou školu dostala až na odvolání. Ve svých 17 letech však poprvé zažila pocit čisté radosti.

Mám takový zážitek, že jednou při tom lyžování z takové čisté radosti, z toho sportu a z přírody. Jsem prožila takovou čistou radost, ale najednou jsem si uvědomila, že ještě je něco jiného, ještě nějaká jiná láska, ještě něco většího. Než jenom ta láska lidská.

Jako brigádnice se dostala do domova důchodců ve Frýdlantě nad Ostravicí, kde se setkala se sestrami Boromejkami, avšak s Boromejkami se setkala už dříve, byly to její tři tety. Po maturitě se rozhodla, že vstoupí do kláštera, což nebylo v době totality možné. Církev totiž byla pod dozorem státu. Rodina to nemohla vědět, i když to pravděpodobně tušila.

To bylo v roce 1982, když jsem skládala věčné sliby, doživotní sliby a v roce 1979 první sliby. Do té doby, do revoluce jsem byla jako tajná sestra.

V době noviciátu pracovala jako zdravotní sestra v Praze na oddělení ARO a umělé ledvině. Marie stejně jako ostatní Boromejky musela vykonávat své civilní zaměstnání zdravotní sestry.

Poučovali nás, že víru zapřít nemáme, je to taková povinnost víru nezapřít. Ale to, že jsme, co ilegálního podnikáme, jsme nesměly prozradit. Protože bychom tím ohrozily mnoho dalších lidí, takže to v té práci nevěděli.

Kongregace zakoupila v Praze vilky, kde sestry žily tajným klášterním životem a neustále byly sledovány státní policií.

Tajný klášter to byl jenom byt v Dalimilově ulici na Žižkově. Také potom Praha Braník a na Malostranském náměstí od roku 1985. Říkali, že tam ve věži Svatého Mikuláše měla tajná státní bezpečnost nějaké ty vysílačky a tak. Přitom tam byl ten tajný klášter.

Jedním z oficiálních klášterů byl klášter v Jiříkově, který provozovaly Boromejky od roku 1868 a jeho působnost byla povolena i za totality. Marie také pracovala v léčebně dlouhodobě nemocných v Brně. Poté se vrátila do Prahy.

Od roku 1990 se řádové sestry již nemusely skrývat a řád Boromejských sester začal pracovat oficiálně.

Já jsem prožila tu dobu totality, takže já si této doby vážím.

Sestra Bohuslava se roku 2000 stala generální matkou představenou. V této vůdčí pozici byla až do roku 2018. V současné době vykonává službu na paliativní péči v Nemocnici Milosrdných sester sv. Karla Boromejského v Praze. I když mínění o církevních komunitách je ve společnosti velmi konzervativní, my jsme se mohli přesvědčit, že tomu tak není. Boromejky jsou velmi aktivní ženy, plné empatie, nadhledu na život a humoru.

A jak sestra Bohuslava vidí své poslání v současném světě?

Mám naději, že dobro může zvítězit, někdy je poraženo, utlumeno, ale někdy má tu moc v sobě se vzchopit, zvítězit nad tím zlem. Směřuji k bohu a bůh je láska. To mám takové poselství. Konat dobro je moje životní cesta